

[Hækkerup.]

det er en kendsgerning, at landsforræderne her under besættelsen løb en meget betydelig risiko også i tilfælde, hvor den yderste straf ikke burde have været anvendt.

Jeg må derfor, når jeg vurderer disse argumenter for eller imod, anbefale indførelse af dødsstraf. Jeg gør det uden nogen som helst begejstring, men fordi jeg synes, at det er nødvendigt som samfundets nødværge overfor forbrydere, som man simpelt hen, når det kommer til stykket, ikke tør lade leve.

På kriminalistforeningens årsmøde blev det spørgsmål rejst, også af professor Andersen, om dødsstraffens anvendelsesområde ikke var for snævert, når den alene kunne anvendes under krig, besættelse eller truende udsigt hertil. Professoren tænkte sig, at der under en spændt udenrigspolitisk situation opstod et oprør i landet, og at dette oprør, hvis det lykkedes, kunne medføre en fremmed magts intervention. Han mente, at der i så tilfælde kunne være anledning til at anvende dødsstraffen som et led i bekæmpelsen af dette oprør.

Det er klart, at vi i folketingsudvalget har drøftet, om der var nogen mulighed for at gå videre end foreslået, men jeg kan sige, at alle var enige om, at videre end foreslået turde man ikke gå.

Jeg vil herefter gerne knytte et par bemærkninger til enkelte af de bestemmelser, der findes i lovforslaget, navnlig de bestemmelser, justitsministeren har ændret.

Vedrørende ændringerne til § 98 forekommer det mig, at den højtærede minister har ret i, at det er rigtigt at tage bestemmelsen om besættelse med ind i stk. 1, og jeg kan også ganske tiltræde den definition af begrebet, den højtærede justitsminister giver i stk. 2. Også ændringen til stk. 3, hvorved den højtærede minister indfører ordene „mere omfattende“ foran ordene „sabotage, produktions- eller trafikstandsning“, finder jeg rimelig og naturlig som en indsnævring af en bestemmelse, der ellers måske kunne give anledning til misbrug.

Angående bestemmelsen i § 100, som siger:

„Den, som ved offentlige udtalelser tilskynder til, eller som fremkalder øjensynlig fare for fjendtlige forholdsregler mod den danske stat“,

var der megen tvivl i folketingsudvalget, og der kom fra adskillige sider betænkeligheder til orde, idet man opfattede denne bestemmelse som et indgreb i den ved grundloven tilsikrede ytringsfrihed. Jeg for mit vedkommende deler ikke disse betænkeligheder. Jeg mener, det er statspolitisk nødvendigt, at

der er mulighed for i den givne situation at skride ind overfor en ytringsfrihed, der kan frembyde fare for statens sikkerhed.

§ 101 kan jeg tiltræde, idet jeg synes, at den højtærede justitsminister har haft en meget heldig hånd med hensyn til at tydeliggøre denne bestemmelse. Derimod har jeg et par bemærkninger til § 103. Det kunne synes ganske ligegyldigt, at folketingsudvalget i stk. 2 havde erstattet ordet „navnlig“ med ordene „blandt andet“, og nu har den højtærede justitsminister sat ordet „navnlig“ ind igen. Jeg vil gerne sige, at vi opfattede det ikke som ganske ligegyldigt, idet det var efter en indgående overvejelse, vi gjorde det, nemlig udfra den betragtning, at ordet „navnlig“ giver mulighed for en mere indsnævrende fortolkning af paragraffen, end ordene „blandt andet“ gør. Der ligger i ordet „navnlig“ en fremhævelse af noget som næsten kvalificeret, således at de øvrige former for bistand til fjenden, der kunne opstå, må anses for at være af mindre betydning. Det er baggrunden for, at vi valgte ordene „blandt andet“, som gør det klart, at her alene er tale om en opremsning af en række eksempler. At den højtærede justitsminister i nr. 4 har ladet bemærkningen om den, der udnytter politisk virksomhed eller offentligt stilling eller hverv, udgå, gør ikke mig noget. Det var ikke min opfindelse, men jeg ved, at man fra anden side i udvalget i høj grad vil beklage det. Den højtærede justitsminister har som nr. 5 optaget problemet om medlemsskab i parti eller organisation under den forsigtige form, at der tales om „aktiv deltagelse i parti- eller organisationsarbejde, der tilsigter på utilbørlig måde at samarbejde med den fjendtlige krigs- eller besættelsesmagt“.

Det justitsministerielle udvalg havde foreslået at kriminalisere medlemsskab af et sådant parti. Det vendte vi os imod i folketingsudvalget. Vi anså bestemmelsen for alt for farlig. Vi drøftede naturligvis, om vi kunne afsvække den, men havde den, at det var rigtigst slet ikke at have den. Jeg går ud fra, at den højtærede justitsminister vil være villig til i et udvalg at drøfte spørgsmålet. Hvad derimod angår tilføjelsen til sidst i paragraffen i stk. 3 a om angiveri, kan jeg ganske tiltræde den, idet jeg dog gerne vil føje til, at den jo blot er en tydeliggørelse, og at vi i udvalget var af den opfattelse, at en sådan specificifikation i og for sig lå i ordene „under skærpende omstændigheder“, og ikke havde tænkt os, at dødsstraffen kunne bringes i anvendelse, med mindre et af disse forhold kunne siges at foreligge.